

Simon Gy. Ferenc

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárv

784.751

Baker

1958

M. H. H. H.
1958. 6. 14.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

244
A Fekete Csillag, akinek neve diadalmosan meghódította minden országot és bűvösen muzsikál a Föld valamennyi nyelvén, oly sok ámulat, mámor, rajongás és siker után, most elkészön a világtól: Josephine Baker, minden idők egyik legnagyobb revüsztárja, az érzéki táncok egyszerre csábos és mulatságos istennője, a szellemes, érzelmes és szomorú chansonnok rég megcsodált énekese ezekben a hetekben járja utolsó világkörüli útját. Ilyenkor a gondolat az emlékezésé, ahogyan a Fekete Csillag is a bűcsű meghitt és könnyeztető pillanataiban, talán az emlékeket keresi szenvedéllyel és izgalommal, a messzi múltból felbukkanó városok utcáin és színpadainak reflektorfényében. S amint csendben, finoman, elegáns mozdulatokkal készülődik utolsó budapesti fellépésére, ajkaira ragasztja az apró, csillámló csillag-flittereket, hadd elevenítsük fel, vele együtt, a mesebeli gazdag élet tovatűnt napjait.

— Hogyan emlékszik vissza az indulásra? A pályakezdés első lépéseire?
 — (Felsőhájt.) Hogyan? (Majd elmosolyodik haloványan, szinte észrevétlenül.)

Amikor a néger kisleány Amerikából Párizsba érkezett és dörgő taps fogadta az orfeum színpadán, nem gondolt még semmiféle kezdetre. (Szület.) Csupán így történt és ennyi történt. Aztán tovább léptem, de alighanem nem is magamtól: két kezével magához ölelt a publikum és vezetett, előre és egyre feljebb. Hirtelen szakadt rám a legnagyobb siker; nem is volt időm a gondolkodásra, tervezgetésre és eszmélésre...

— Elégedett az élettel, a sikerrel? Önmagával?
 — (Kissé kacérkodva.) Talán. (Nagyon komolyan.) Vagy csak azt szabad fejelelnem: igen. Akit úgy szeret a közönség, mint engem, annak elégedtetnek kell lennie. (Csend.) Mindent megkaptam, ami csak boldoggá tehet embert és művészt: szeretetet a világtól és az emberiségtől. (Megint mosoly.)

— Visszaemlékszik még Budapestre?
 — (Zavartan.) A házakat és utcákat elfeledtem. Arcokra sem emlékszem már. Hiszen

olyan régen volt. (Ujabb szület.) De a szeretetre, amivel ez a bűbajos világáros fogadott, örökké emlékezni fogok.
 — Mire emlékszik vissza legszívesebben az életéből? Me-

(Kallus karikatúrája)

lyik élményre? Melyik sikerre?

— (Tréfásan.) Látja, milyen nehezeket kérdez tőlem! (Elkomolyodik.) Egyik emlékeket sem akarom megbántani azzal, hogy elébe helyezem a másik emlékeket. (Pillantás a tükörbe.) Az emlékektől nem búcsúzom; ők velem maradnak mindörökké.

— S a tervek?
 — (Ismét sóhajt, hosszasan.) Nem tudom. Még néhány fellépés Párizsban, a mostani turném befejeztével. Később pedig? (Önmagának.) Nehéz szólni nálunk terveket és álmodni álmokat. Nehéz időkből élünk...

A mondat és gondolat itt megszakad: Josephine Bakert színpadra hívja az impresszáriója. Bocsánat, szól vissza mosolyogva az öltözőszoba ajtajából. S mintha egy kicsiny könnyesepp csillanna most a hamvas orcáján, a csillag-flitterek között. Aztán elindul a színpad felé a Fekete Csillag, hogy a többi már, dalban és táncban, imádott közönségének vallja meg.

Simon Gy. Ferenc

Ujságcikk-gyűjtő Ujpesti nyomda